

Συγχώρησε για να συγχωρηθείς (Κυριακή της Τυροφάγου - 2ο Μέρος)

/ [Πεμπτούσία](#)

«Μη θησαυρίζετε υμίν θησαυρούς επί της γης, όπου σης και βρώσις αφανίζει και όπου κλέπται διορύσσουσι και κλέπτουσιν». Φανερώνει με αυτά ότι δεν πρέπει να μεριμνούμε για τα παρόντα και να θησαυρίζουμε στη γη, διότι είναι παροδική και εφήμερη η ζωή μας. Για τον καθένα δικό του είναι μόνο το παρόν και η ελπίδα για το μέλλον είναι άγνωστη. Γιατί λοιπόν θησαυρίζεις εδώ, αφού το τέλος σου είναι άδηλο; Γιατί υποφέρεις για όσα η απόλαυση είναι αμφίβολη; Δεν γνωρίζεις τι θα συμβεί την επόμενη ημέρα! Γιατί προετοιμάζεις τροφές και ενδύματα για πολλά χρόνια και κρύβεις τα χρήματα κάτω από τη γη, και δεν φοβάσαι μήπως κάνοντας όσα ο άφρονας εκείνος πλούσιος, ακούσεις και την ίδια φωνή: «Άφρων, ταύτη τη νυκτί απαιτούσι την ψυχήν σου από σου, α δε ητοίμασας τίτιν έσται;».

[protoplast2](#)

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com/

Πράγματι τί ωφελήθηκε εκείνος που μεγάλωσε τις αποθήκες και αποταμίευσε για τον εαυτόν του πολλή απόλαυση, όταν σε μια νύκτα τον άρπαξαν, σαν αιχμάλωτο; Τί δε ωφελήθηκε ο άλλος πλούσιος που ζούσε με απολαύσεις, φορώντας βύσσο και πορφύρα, όταν ανταμείφθηκε με το πυρ της κολάσεως; Είσαι πάροικος και ξένος· άλλη είναι η πατρίδα σου· προς εκείνην στείλε τον πλούτο σου· οδοιπόρος είσαι· προετοιμάσου για την πόλη που σε περιμένει· όταν κάποιος βαδίζει δρόμο που δεν έχει επιστροφή, δεν κτίζει σπίτια και δεν μαζεύει στη γη χρυσό· ό,τι αποταμιεύεται εδώ, και αυτό καταστρέφεται από τη σκουριά, αλλά και σ' αυτόν που αποταμιεύει ετοιμάζει τον «ατελεύτητον σκώληκα», δηλ. την αιώνια κόλαση. Ποιός δεν γνωρίζει το θαύμα της παλαιάς ιστορίας που οδηγεί σαφώς προς αυτήν την έννοια, όσους δεν έχουν το διάβασμα ως πάρεργο;

Όταν δηλαδή έβρεχε ο Θεός το μάννα στην έρημο για τους Ισραηλίτες, αφού έπαιρνε ο καθένας το απαραίτητο για την ημέρα, δεν αποθήκευε για την επομένη. Κάποιος δε που δολίως φύλαξε για την επομένη, το αποταμιευμένο βρέθηκε άχρηστο για διατροφή γιατί γέμισε σκουλήκια. Μόνον δε την Παρασκευή, λόγω της

αργίας του Σαββάτου, δεν χάλασε το αποταμιευμένο, ώστε να μη φαίνεται καθόλου ότι διαφέρει από το φρέσκο. Φωνάζει λοιπόν με αυτά η ιστορία στους πλεονέκτες, ότι κάθε τι που δεν είναι αναγκαίο και προέρχεται από την πλεονεξία, αχρηστεύεται γι' αυτόν που το μαζεύει για την επόμενη ημέρα, δηλαδή τη ζωή που αναμένουμε και γίνεται «σκώληκας» γι' αυτόν.

Καταλαβαίνεις δε πάντως ότι με το «σκώληκα» αυτό εννοεί τον «ακοίμητον σκώληκα», που τρέφεται με την πλεονεξία. Το ότι δε διατηρείται μόνον κατά το Σάββατο το αποταμιευόμενο, χωρίς να χαλάει, είναι σαν να σε συμβουλεύει πως τότε μπορείς να χρησιμοποιήσεις τη διάθεσή σου για πλεονεξία, όταν αυτό που μαζεύεις δεν θα φθαρεί. Τότε γίνεται χρήσιμο, όταν δηλαδή αφού φύγουμε από την προσπάθεια αυτής της ζωής, βρεθούμε στην απραξία της μέλλουσας ζωής. Διότι η ζωή αυτή είναι προπαρασκευή για την μελλοντική ανάπαυση, κατά την οποία προετοιμάζουμε για τους εαυτούς μας τα εφόδια της ζωής εκείνης .

Όταν δηλαδή φθάσουμε εκεί και θα είμαστε σε πλήρη απραξία όλων αυτών που επιδιώκαμε σ' αυτήν τη ζωή, θα απολαύσουμε τους καρπούς των κόπων που ως τώρα έχουμε καταβάλει. Καρπούς άφθαρτους μεν, εάν με ελεημοσύνη θησαυρίσουμε εκεί, αποστέλλοντας στις αιώνιες κατοικίες μας τον πλούτο με τα χέρια των πτωχών, εκεί που σκουριά και αποσύνθεση δεν υπάρχει, και λωποδύτης ή διαρρήκτης δεν εισέρχεται. Καρπούς φθαρτούς δε, όταν δεν πραγματοποιήσουμε αυτό το αγαθό εμπόριο με τα χέρια των πτωχών.

Έτσι λοιπόν σύμφωνα με την παλαιά ιστορία μιλά και το Ευαγγέλιο, επειδή όχι μόνον τον πλούτο των χρημάτων, αλλά και της αρετής ή κακίας θησαυρίζουμε για τους εαυτούς μας. Μπορούμε να αντιληφθούμε και κατ' άλλον τρόπο το νόημα. Ας επαναλάβουμε λοιπόν προηγουμένως τους λόγους. «Μη θησαυρίζετε επί τη γης, όπου σης και βρώσις αφανίζει και όπου κλέπται διορύσσουσι και κλέπτουσι• θησαυρίζετε δε υμίν θησαυρούς εν ουρανοίς». Γη μεν είναι η σάρκα του ανθρώπου, όπως είπε ο σοφός Μάξιμος, που υπερβολικά βλαστάνει τα αγκάθια της κατάρας• ο δε θησαυριζόμενος πλούτος, τα έργα καθενός, που εάν είναι θεοφιλή και αρεστά στον Θεό, θησαυρίζονται στον ουρανό. Εάν δε είναι στιγματισμένα και βδελυρά, θάπτονται στη γη της σάρκας. «Ο γαρ σπείρων εις το πνεύμα» , λέει ο Απόστολος, «εκ του πνεύματος θερίσει ζωήν αιώνιον• ο δε σπείρων εις την σάρκα, εκ της σαρκός θερίσει φθοράν».

Σκόρος (σης) δε και σάπισμα (βρώσις) και κλέπτης είναι αυτός που ενεργεί με πολλούς τρόπους την κακία του κατά της ζωής μας για να βλάψει τις ψυχές μας. Αυτός γεννιέται σαν σκόρος στις σκέψεις των ανθρώπων, εξαχρειώνει το μέρος ακριβώς που θα εμφανιστεί, ενεργώντας με τη καταστρεπτική και αφανιστική του δύναμη. Εάν δε η εσωτερική κατάσταση είναι ασφαλής, τότε χρησιμοποιεί την

πανουργία της κλοπής χρησιμοποιώντας τις εξωτερικές περιστάσεις. Δηλαδή είτε με την ηδονή τρυπά τον τοίχο και κλέβει τον θησαυρό της καρδιάς, είτε με άλλο πάθος αδειάζει το δοχείο της ψυχής από την αρετή, ξεγελώντας με την οργή ή τη λύπη ή με κάποιο άλλο πάθος τη λογική.

Στην αιώνια λοιπόν ζωή, ούτε σκόρος ούτε σήψη, λέει ο Κύριος, παρουσιάζεται και ότι είναι απραγματοποίητα τα σχέδια του κλέφτη. Γι' αυτό περισσότερο στον ουρανό να θησαυρίζουμε, που υπάρχει ασφάλεια για τους θησαυρούς και παραμένουν αυτοί πάντοτε σταθεροί και πολλαπλασιάζονται σαν τους σπόρους, που δεν ανταποδίδουν στους ενδιαφερομένους μόνον όση ποσότητα συγκέντρωσαν εκεί, αλλά ασυγκρίτως μεγαλύτερη.

Ας προσφέρουμε λοιπόν, αγαπητοί, καθένας κατά τη δύναμή του, συνεισφέροντας στους ουράνιους θησαυρούς και αναμένοντας σύμφωνα με τη Δεσποτική υπόσχεση να ανταλλάξουμε με μεγάλα τα μικρά, τα ουράνια αντί των γήινων και κερδίζοντας τα αιώνια αντί των προσωρινών. Γι' αυτά η θεόπνευστη Γραφή διδάσκει, ότι «ούτε οφθαλμός είδεν, ούτε ους ήκουσεν, ούτε επί καρδίαν ανθρώπου ανέβη, α ητοίμασεν ο Θεός τοις αγαπώσιν Αυτόν». Μακάρι όλοι μας να αξιωθούμε να τα απολαύσουμε με την χάρη του Κυρίου μας 'Ιησού Χριστού, που σ' Αυτόν ανήκει η δόξα και η δύναμη μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα στους ατελεύτητους αιώνες . Αμήν.

(Migne P.G. 132, 412-424. Ομιλία ιθ')

(Απόδοση: Α.Χριστοδούλου, Θεολόγου)